

**202. Az Úr azt akarta:
Illést a forgószelet vigye fel az égbe, az Örök Világosságba!** (vö. 2 Kir 2, 1)

A bevezető imának elmélkedve énekeljük az irgalmas Jézusnak:

Jézusom, bízom benned! Jézusom, bízom benned! Jézusom, bízom benned!

Egy kis szünetet tartva a bizalmat Jézus irgalmában felindítva vágyakozzunk Jézus szeretetére! Énekeljük újra:

Jézusom, bízom benned, Jézusom, bízom benned, Jézusom, bízom benned!

Figyeljük a dallam egyre felfelé szárnyaló ívét! Mi is irányítsuk a szívünk vágyát az irgalmas Jézus felé, egyre közelebb Őhozzá! Így énekeljük:

Jézusom, bízom benned, Jézusom, bízom benned, Jézusom, bízom benned!

Az embernek olyan jó érzése támad, amikor a magasság hívását megtapasztalhatja. Fenséges élmény a nagy hegyek vonzása! Amikor pedig a lelki ember Isten hívását megélheti, amellyel a hegyeknél magasabbra is hívja, akkor valamiféle könnyűtséget, emelkedettséget tapasztalhat meg, pedig igazán még nem történt semmi, testünk ott van a hegy lábánál. A hegyek hívása ugyan már vándorlásra készítet, de tudjuk, hogy még hosszú út áll előttünk, s útnak csak a kezdetén vagyunk. De lépnünk kell mégis, mert vágyódunk felmenni a csúcsra, ahol Isten lakik, ahol a mi irgalmas Istenünk vár bennünket!

I. Hogyan járta át Fényével Isten Illést, és ragadta magához az Örök Világosságba?

1. Milyen lehetett **Illés** próféta élménye, aki megérezte a szívében Isten vonzását? *Illés így szól tanítványához, Elizeushoz: „Maradj itt, mert az Úr engem Bételbe küld!”* A próféta tudja azt, hogy Istennek terve van vele. Valami olyan **vonzást tapasztalt meg**, ami kizárólagosan neki szólt. Még a tanítványának, Elizeusnak sem osztályrésze ez az élmény. De az Úr Lelke már Elizeusban is működött. *Azt felelte: Nem hagylak el!* (2 Kir 2, 2).

2. Ez a kinyilatkoztatásban szereplő történet, számunkra is üzenet. **Mi is** prófétatanítványok vagyunk, és amikor Illés prófétát kísérjük – bár mi még nem lehetünk részese annak az isteni indítatásnak vagy vonzásnak, amelyet ő kapott: az Úr tüzes szekeret és forgószelet küldött, hogy felvigye az égbe, de azért mondhatjuk: *Nem hagylak el!* A többi prófétatanítvány is az Úr közléséből tudhatta: *Az Úr ma elragadja Illést* (2 Kir 2, 3). Mi is tudhatjuk a Bibliából, hogy az Úr hogyan ragadta el Illést, hogy bemenjen a Végtelen világosságba, Isten tüzesen ragyogó Lényébe. Bár mi nem mehettünk vele, messziről azonban követhetjük, mint a prófétatanítványok, vagyis csak *bizonyos távolságból. A prófétatanítványok a Jordán mellett megálltak, és látták, hogy Illés hogyan fogta a köntösét, ráütött vele a vízre, és mindketten, Illés és Elizeus szárazon átmentek. Még hallották, amint Illés végrendelkezett: „Kérj valamit, mit tegyek még neked, mielőtt elválok tőled?” Elizeus pedig nagyon nagyot kért: „Szálljon kétannyi rész rám a lelkedből!”* (2 Kir 2, 7-9). Nem földi kincseket kért, hanem a próféta lelkét, az Istentől indíthatóság lelkét, az Istentől sugalmazottság lelkét, az Isten szolgálatában való élés lelkületét, hogy azután Isten nevében tudjon szólni, Istent közvetíteni. Vajon mit érezhettek a prófétatanítványok a Jordán túlsó partján? Nemde valami szent irigységet: „Jó lenne nekünk is részesednünk Illés prófétai lelkületében!” A kinyilatkoztatott Igazság – amelyet itt leírva olvasunk – nemde minket is arra buzdít, hogy szabad nekünk is ilyen nagystílusú kéréseket megfogalmazni, és Isten elé tárni: „Istenünk, szálljon le reánk a Te Szentlelked!” Mi már nemcsak a prófétai lelkületet kérjük, hanem **Isten Lelkét kérhetjük!** Micsoda szent merészség a Tüzet kérni az égből a földre! A prófétatanítványok sokan voltak. Hiszen amikor azután *az Úr elragadta Illést*, a prófétatanítványok nem tudták, hogy hol van a mesterük, akkor *ötven férfit küldtek, akik három napig keresték, de nem találták* (2 Kir 3, 16. 17).

3. Akkor mi is – akárhányan is vagyunk – most álljunk meg lélekben tisztelettel a Jordán-folyó innenső partján, tekintsünk át a túlsó partra, ahol a próféta, Illés és tanítványa, Elizeus egyre mélyebben behatolnak Isten világába. Ők mennek és beszélgetnek. Mi másról szólnak, mint Istenről, Akinek a szolgálatában állnak, Akinek a színe előtt élnek. Nekünk sincs más dolgunk, mint **áhitattal, csendben hallgatni ezt az Istenről szóló beszélgetést**, és tanulni belőle. Nincs fontosabb dolgunk, mint Istennel és Istenről beszélni! Illés is, Elizeus is tudta, hogy Illés számára ez a küldetés csúcса. Ő nemsokára átmegy a földi életből az örök életbe. Mindketten tudták, hogy már **nincs fontosabb dolguk, mint Isten**, nincs más, Aki betölthetné szívüket, mint Isten, hiszen *a szív bőségéből szól a száj* (Mt 12, 34). Ha Istennel volt teli a szívük, akkor nyilván Istenről szólt az ajkuk. De jó lenne tudni, hogy mit beszéltek ők akkor ott Istenről! A prófétatanítványok az innenső parton sem hallották, hogy miről beszélnek, de a szívükkel ráéreztek. Most mi is próbáljuk a szívünkkel hallgatni Illés és Elizeus beszélgetését, akik egyre közelebb mennek Istenhez!

4. Ha nekünk, gyarló tanítványoknak, Jézus meg tudja ígérni: – *Aki szereti Őt, annak az Atyával együtt Ő kinyilatkoztatja magát* (Jn 14, 21) –, akkor mennyivel inkább kinyilatkoztatja Isten magát ezeknek a kiválasztott, nagy lelkeknek, Isten embereinek, ezeknek a szenteknek! Lehet-e csodálni, hogy amint a mester és a tanítvány a túlsó parton mindinkább előremennek, akkor **egyre jobban belemennek Istenbe is**, vagyis Isten egyre jobban kinyilatkoztatja magát nekik? Micsoda édesség a szívnek, amikor megtapasztalja Isten jelenlétét, micsoda gyönyörűség a léleknek, amikor megéli Isten önközlését, Aki *kinyilatkoztatja*, vagyis nyilvánvalóvá, jelenvalóvá teszi magát a lélek számára! Ez már olyan szféra, amely nincs alávetve a tér és az idő kategóriájának. A prófétatanítványokkal együtt testileg ugyan még mi is az innenső parton vagyunk, de lélekben már a szent próféták után mehetünk a túlsó partra, lélekben velük együtt haladhatunk szüntelenül előre. Ha talán a kezdő tanítványok módjára még nem tudunk belekapcsolódni a nagyok, a mesterek beszélgetésébe, **néma áhitattal hallgassuk az ő beszélgetésüket Istenről!** Áhitattal figyeljük, Isten hogyan kezdi egyre jobban kinyilvánítani magát az Ő szentjeinek, hogyan veszi még jobban birtokba az értelmüket és gondolataikat, illetve a szívüket, vagyis akarásukat!

5. Az Úr azért hívott meg bennünket is a tanítványai közé, hogy ezt megtanulhassuk az Ő szentjein keresztül. Ahogyan nekik lépésről lépésre kinyilvánítja magát, úgy **nekünk is mindennap többet akar megmutatni magából**, feltárni szíve kincseiből, léte gazdagságából. Ha a testünknek parancsol is még a gravitáció, és a nehézkedés miatt még itt vagyunk a földön, a lelkünk az isteni vonzásnak, égi gravitációnak engedelmességgel mehet fel Isten hegyén.

6. Ebben az imádságban nagyon fontos magatartásmód az, hogy **engedünk az isteni magasság vonzásának**, szabadon engedjük a lelkünket a próféták nyomába. Ez jól bevált út, biztosan Istenhez vezet, hiszen Isten is ezen közlekedik hozzánk.

- Türelmesnek kell lennünk a várakozásban!
- Kitartani az Istenről való beszélgetésben!
- Fáradhatatlannak lenni a szüntelen előrehaladásban!

Ez teszi alkalmassá a lelkület arra, hogy egyszerre csak megtörténjék az, amit Isten határtalan szeretete készít a számunkra. Most tehát várakozzunk csendesen a nemsokára bekövetkező történés, az Istennel való találkozás biztos reményében!

7. *Egy tüzes szekér elválasztotta őket egymástól, és azután Illés a forgószéllel felment az égbe* (2 Kir 2, 11). Nem halálra sújtó tüzes villám, hanem a mennyei hazába való utazásra alkalmas „angyalok vontatta” szekér, amely már alkalmas arra, hogy a földi életből a mennyei életbe vigye az embert. Ez a tüzes, lobogó, fényes jelenség elválasztja Illést – aki már a mennyország polgára lesz – Elizeustól, akinek még itt kell maradnia a földi életben Isten képviselőjére. Mindkét próféta és a prófétatanítványok is tudták: Ez az esemény Isten megjelenésének jele, amint Isten jelenlétének jele volt a pusztában a vándorló nép számára a tüzes lángoszlop. Micsoda Világosság támadt ott, a déli verőfénynél is nagyobb fény, mert megnyílt az ég azért, hogy Illés bemehessen a földi fények

hazájából az Örök Világosság hazájába! Illés számára ez már nemcsak egy külső világosság volt, amint a nap fénye ráhull az emberre, és láthatóvá teszi az alakunkat, hanem **belső megvilágosodás** is, amikor az embert az Istenség fénye tölti be, az emberben Isten ragyogása lobog fel, amikor az ember *belső sötétsége világossá lesz*, Jézus szavai értelmében (vö. Mt 6, 23).

8. Emberi száj nem tudja kidagogni, csak a szív tudja felfogni azt, amit *Isten az Őt szeretőknek készített* (1 Kor 2, 9). Ez már olyan szellemi Fény, amelynek látására elégtelen az emberi szem, **csak a lélek tudja boldogan konstatálni**, akit Isten alkalmassá tett az Ő megismerésére, felismerésére, Fényének látására.

Milyen lehetett Illés élménye, amikor szemtől szembe láthatta az Urat, azt az Istent, Akinek itt a földön úgy szolgált, hogy a szemével nem láthatta Őt, csak a szívében hallhatta üzenetét, amelyet az embereknek kellett továbbadnia?

9. A művészek általában úgy ábrázolják Illésnek ezt a mennyei világosságba való bevonulását, mint akit a tüzes szekér visz fel az égbe, mert ezt lehet képszerűen ábrázolni. Pedig a Biblia szava igazán nem azt mondja, hogy a szekérrel ment fel az égbe, hanem azt, hogy *jött egy tüzes szekér tüzes lovakkal, s elválasztotta a két prófétát egymástól, azután Illés a forgószéllel felment az égbe* (2 Kir 2, 11). A szelet nem lehet ábrázolni. Jézus a Szentlélekről mondja: olyan, *mint a szél* (vö. Jn 3, 8). Jézus tanítása értelmében tudhatjuk, hogy Illés mennybe vétele alkalmával **a Szentlélek működéséről van szó**.

Ha talán nincs is ilyen élményünk, mint Elizeusnak meg a prófétatanítványoknak, hogy tüzes szekér jön, és elválaszt minket Illéstől, olyan élményünk azonban lehet, hogy a Szentlélek úgy működik, mint a forgószél, láthatatlanul, de mégis valóságosan, hatékonyan, hatalmas erővel.

II. Mindig kövessük a Szentlélek hívó szavát!

1. Szent János tanítja: *Isten a szeretet* (1 Jn 4, 16) –, vagyis nincsen más szeretet, csak az Isten, illetve minden igazi szeretet Istentől források, akkor azt is mondja: *Isten a Világosság* (1 Jn 1, 7), s akkor mi ebben a Világosságban élhetünk!

Minél jobban átadjuk magunkat a Szentlélek vezetésének, minél jobban odacsatlakozunk isteni Vezetőnkhez az úton, hogy a Szentlélek mutassa nekünk a Világosság Országába való eljutás lehetőségét,

- annál könnyebb lesz a szívünk a földi dolgok vonzásától,
- annál szabadabb lesz a lelkünk azoktól a tényezőktől, amelyek el akarnának fordítani Istentől,
- annál többet kezdünk látni Isten világából,
- annál nagyobb lesz a ragyogás, az a verőfény, amelybe a mi lelkünk is eljuthat.

2. Ebben az imában nincs más dolgunk, mint **a Szentlélekkel együtt járni**, beszélgetni Vele, hallgatni, hogy *mit mond a Lélek* (Jel 2, 7) és az Ő szavaira megvallani a mi válaszukat egész létünk odaadásával, egész lényünk Istenbe való beleolvadásával. Amit mi gyenge emberi erővel nem tudunk elérni, azt kérjük a mi úti Vezetőnkől, a Szentlélektől, vezéreljen Isten Világosságával!

Most ezzel a készséggel, hogy hagyjuk magunkat vezetetni a Szentlélektől, bárhová is visz, bármilyen, akár göröngyös, meredek útszakaszon is, csendes imában szegődjünk Hozzá, és mindenhová kövessük Őt!

3. Egyszer majd megtörténik – mint ahogyan Illésnél egy villanásra megnyílt az ég, s a tüzes lovakkal vontatott tüzes szekér elválasztotta ettől a földi élettől –, a Szentléleknek ez az erős szeretete forgószélnél is hatalmasabb erővel **minket is a Mennyei Világosság Országába visz**, ahol a Szentháromság dicsőségében ott van már a testével és a lelkével a szép Szűzanya. Akkor az angyalok meg a szentek mellett különleges kitüntetésben ott látjuk Illés prófétát is, aki testével és

lelkével ragadtatott a mennybe, Isten ragyogó, dicsőséges Világosságába.

Addig pedig Isten nagy irgalmában bizakodva merjük sokszor énekelni:

Jézusom, bízom benned! Jézusom, bízom benned! Jézusom, bízom benned!